

KIS HÍR

BE A ZSÁKBA! (Lásd a 494. lapon.)

XLVIII. köt. 6. szám.

Ára negyedévr: 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen **mindegy vasárnap** 16 oldalon.

1895. február 10-én.

FRUZSINKA TITKA.

— Elbeszélés képekkel. —

Folytatás.)

ÉVIKE néhány pillanatig habozva, tünődve állt, hogy Fruzsinkát nem találta a szobájában. Most már mit tegyen? Ki tudja, hol bolyong haragjában Fruzsinka! Sokáig eltarthat, míg rábukkan, pedig az sem járja, hogy ő, Évike, hosszabb időre magukra hagyja vendégeit. Jó kis szíve azonban mégsem ezt tartotta fontosabbnak.

— Ó Istenem, de hiszen ez mégis nagyon szomorú!... ez végkép elrontja minden örömet... Nagy vigasság legyen ott a teremben és szegény Fruzsinka egymagában buslakodva huzódjék meg valamely zugban! Megkeresem, akárhol van is.

De mégsem kereste meg. Amint kilépett a folyosóra, találkozott a hűséges öreg dadával, persze mindjárt kérdezte, nem tudja-e: hol van Fruzsinka?

— Dehogyan nem! Az imént kért tőlem egy kis harapni valót. Mondtam neki, hogy oda benn már terítve van, már mind ott ülnek a nagy estebédnél, ott van a helye; de azt felelte, hogy oda nem megy be, hanem félre vonul a tanuló-szobájába. No, jobb is. Láttam az arczáról, hogy már megint kitört rajta a mérgeskedő kedve.

— Talán mégis előjön, ha én hívom. Majd én megengesztelem.

— Azt ne tegye, kedves kisasszonykám. Az a baj, hogy eddig is tulságosan tették. No, hisz nem az én dolgom, én csak szegény eseléd vagyok... de hát kisdéd koruktól én hordoztam ölemben mind-kettejüket... tudom én, hogy már régen keményebb

regulába kellett volna Fruzsinka kisasszonyt fogni. E helyett mindig a kedvében jártak, még békitgetik, mikor ő indulatoskodik.

— De édes jó dada... lássa... ma az én születésem napján már csak ott köllene neki lennie a vendégek közt.

— Persze! De ha megkötötte magát! Ha erővel oda vonszolják, elrontja az egész társaság kedvét. A maga jó-szántából pedig nem megy, azt tudom. Azért mondom, hogy ne is hívogassa.

Évike szokva volt hozzá, hogy a jó öreg dadának majd nem épp úgy engedelmeskedjék, mint a mamának. Nagyot sohajtott tehát és vissza tért a vendégeihez, de ugyan csak nagy maga-megerőltetésébe került, hogy eltitkolja szomorúságát s a könyki ne esorduljon a szeméből. Nagy nehezen mégis csak uralkodott magán, úgy hogy, mikor a lakoma végeztével a vendégek bucsuztak, mind azt mondogatták, hogy nagyon kellemesen töltötték a délutánt. Csak Vilma mutatott kedvetlen arcot.

— Évike, szólt bucsuzás közben, mondd meg Fruzsinkának, hogy bizony okosabban is viselkedhetett volna. Már legalább az én kedvemért bejöhett volna az estebédhez, akárhogy duzzog is.

Évikét nagyon bántotta az a hetyke hang, mellyel Vilma e megrovó szavakat Fruzsinkáról mondta. Nem tudta elviselni, hogy testvéréről így beszéljenek; ezért szeliden ugyan, de igen határozottan felelé:

— Ilyesmit nem fogok Fruzsinkának mondani. Nem illet meg engemet, hogy rendre utasítgassam Fruzsinkát; de még talán téged sem illet az meg. Bizonyosan van Fruzsinkának oka, amiért félre vonult a zajos társaságtól.

Vilma
szegény

— J
csak me
egyelőre
gel ut
lányunk

— A

Évike
eltávozt
mutatni
szomorú

a napo
szerede
olyan i
lennie

— P

den jó
is tört
azt his
nem s
retem!

Ha
nak va
csak l
roghy

—

vagyun
tek az
kényes

Dor
Éviké

—

fog ra
tudja,
lidebb
akit r

—

mint
és go

Vilma úgy érezte, mintha meg volna szégyenítve. Ajkait bigyesztve szólta aztán:

— Jól van, hát ne mondd. De azt talán csak megmondhatod, hogy köszöntöm, mert egyelőre nem láthatom többé; holnap reggel utazom; épp most mondta a szobalányunk, aki értünk jött.

— Azt megmondom szívesen.

Évike szinte örült, mikor a vendégek eltávoztak. Nem köllött tovább vigszágot mutatnia, mikor szíve mélyén annyira szomorú volt. Nem ilyenek remélte ő ezt a napot!... Reggeltől estig csak kényszeredett jókedvet mutatott mindenki; nem olyan igazi örömnappal volt ez, amilyennek lennie köllött volna. Busan sóhajta:

— Pedig délben úgy látszott, hogy minden jóra fordul. Ha Vilma nincs itt, nem is történt volna újabb baj... én legalább azt hiszem...nem szeretem ezt a Vilmát...nem szeretem... no hiába...nem szeretem!

Ha Évike ezt csak úgy titokban, magának vallotta meg: Vilma haza-menet ugyan-csak hangosan mondta rokonainak, a Doroghy gyerekeknek:

— No, csöppet sem bánom, hogy tul vagyunk rajta. Nem is tudom, mit szerettek azon az Évikén. Olyan elbizakodott, kényes kis jószág.

Doroghy Jani lovagiasan védelmére kelt Évikének.

— Ugyan mit beszélsz, Vilma? Nevetni fog rajtad mindenki, ha ezt hallja. Mindenki tudja, hogy Évike a legkedvesebb, legszelebb leányka s még ahhoz is nyájás, akit nem szeret.

— Az ám, bizonyítá Bertti; nem olyan mint Fruzsinka, aki még ahhoz is durczás és goromba, akit szeret. És az a furcsa,

hogy te Fruzsinkát szereted, az ő hibáit nem látod.

— Dehogyan nem! felelt Vilma nagyot nevetve. Jobban tudom én, mint ti, hogy Fruzsinka milyen kiállhatatlan. De ha ő ragaszkodik hozzám, mért ne engedjem meg? Különben már ugyis vége, holnap utazom. Nem is bánom.

Vilma csakugyan elutazott másnap reggel, édes keveset törődve azzal, hogy mi történik tovább Fruzsinkával.

Akkor este, hogy Fruzsinka félre vonult a vendégektől, nem is igen látták őt többé. A mama sokáig várta, hogy Fruzsinka majd csak észére tér és bűnbánólag bocsánatot fog kérni; de ezt hiába várta. Késő este lett s a mama kérdésére az öreg dada azt felelte, hogy Fruzsinka fejfájásról panaszkodott, háló-szobájába ment és le isfeküdt.

— Jól van. Majd reggel meglátjuk, mit tegyünk.

Évike, mikor nyugalomra tért, csakugyan ott találta már Fruzsinkát; de nem az ágyban, hanem a pamlagon fekvé, még azonmód felöltözve. Mozdulatlanul fekiüdt; talán aludt. Évike nem zavarta, sőt lábujj-hegyen lépkedett. Tudta, hogy Fruzsinka, mikor nagyon mérges, a pamlagra szokta vetni magát, ott dul-ful, míg végre elalszik. Legjobb, ha nem bántják.

Mély csönd volt már az egész házban, csak az udvaros állt a kapunál, hogy kinyissa, mikor megjön a gazda. Mert Bükfalvy urnak délután sürgetős dolog miatt be köllött rándulnia a szomszéd városba; késő este volt, mikor haza érkezett. Bükfalvyné azonban még fenn volt és férje elébe ment.

— Miért virrasztasz, kedvesem? szólta Bükfalvy. Már nagyon későre jár az idő.

— Hiába térnék nyugalomra, úgy sem jönne álom a szemeimre. Az a szerencsétlen gyermek annyira aggaszt!

— Fruzsinka? Ismét! Talán nem kért mostanig sem bocsánatot?

— Ha csak az volna! De még tetézte újabbal is. Egészen el vagyok szomorodva... szinte kétségbe köll esnem, hogy mi lesz belőle! És ennek a szegény jó kis Évikének mily kinossá teszi az életét! A mai napját is teljesen elrontotta.

— Pedig nem szabad megengednünk, hogy ez a szegény kis ártatlan boldogtalanul töltse itt az életét. Az meg szoros kötelességünk, hogy Fruzsinkát jó útra térítsük. Most már itt az ideje, hogy valami komoly lépést tegyünk.

— Magam is belátom. Talán jobb is, ha egy időre távol lesz a háztól. Eddig nem tudtam bele nyugodni, de most mindinkább gyötör a sejtetem.

— Az nem lehet. Az öreg dadán kívül itt az egész környéken senki sincs, aki csak gyanitana is valamit. Az anyai szeretet és aggodalom nagyon is ijedezővé tesz téged, kedvesem.

— Meglehet. De mikor olyan nyomasztó ez a teher! Nem a szegény gyermeket értem... hanem a titkot. Bár soha se vállalkoztunk volna!

— Magam is jobb szeretném. De jól tudod, hogy el nem kerülhattük. Most már el köll viselnünk, míg az ideje le nem telik. Nemes czállal önzetlenül vállalkoztunk a nehéz feladatra, nem szabad bele fáradnunk.

— Hiszen igaz... igaz... A szegény gyermek ki tudja milyen rossz helyen volna anyja rokonainál.

— Nem is tudhatjuk, mert nem ismerjük őket. Az is lehet, hogy az öreg urnak nem

volt igaza, a harag és gyűlölség vezette elhatározásaiban. De már halálán volt, nem tehettem ellene semmit. Most kötelességünk megtenni, amire vállalkoztunk; annál inkább, mert ha van is baj, nem mondhatjuk, hogy Évike az oka.

— Ó dehogya! Olyan áldott, kedves gyermek! Alá veti magát Fruzsinka minden szélességének, keresi a kedvét, engeszteli, védelmezi, mint ha csakugyan édes testvére volna.

— Szükséges is, hogy még egy ideig testvéreknek higgyék egymást. Képzeld, hová ragadná Fruzsinkát az irigykedése, indulatossága, ha tudná az igazat, mikor most is azt hiszi, hogy Évikének kedvezünk.

— Igaz; türehetetlen volna.

— Szerencsére már nem tart nagyon sokáig. De addig is könnyitenünk köll a bajon amennyire lehet. Fruzsinkát nevelőintézetbe adjuk, valami jó, szigorú intézetbe. És addig is itthon erősebb fegyelembé köll fognunk. Ha reggel bünbánólag bocsánatot kér, akkor természetesen meg is kapja; de ha konok marad, add neki tudtára, hogy mind addig szoba-áristomban lesz, míg magába nem száll és meg nem tér.

— Remélem, mindjárt reggel megteszi. Hiszen voltaképp nem rossz szívű gyermek.

A jó szülék nem reménykedtek volna így, ha látják azt a sápadt, izgatott alakot, aki a szomszéd szobában az ajtó mellett elfojtott lélekzettel hallgatózott. Fruzsinka volt ott, ő hallgatózott; de rossz szelleme sugta neki, hogy tegye. Hányszor megbánta később!

Este haragjában a pamlagra feküdt, de nem aludt el. Jó későre már épp rá szánta magát, hogy ágyába fekszik, mikor halotta, hogy apa haza érkezett.

— A
gondolá
Háló
gozó-sz
nyitva
ott sem

Hisze
rül, h
meg a
zatos
Früzs
reszke

— A mama most bizonyosan bevádol! gondolá.

Háló-szobája messze esett az apa dolgozó-szobájától, de a közben eső szobák nyitva voltak. Ilyenkor már nem is járt ott senki. Fruzsinka tehát lábujj-hegyen

végig lopózott a szobában egészen a papa szobája ajtajáig, hogy meghallja, csakugyan beszélnek-e róla?

No's: hallotta, hogy csakugyan beszélnek. Majd nem mindent tisztán megértett s perczről perczre nőtt a rémülete, izgatottsága.

AZ ÚJ TESTVÉRKE. (Lásd a 94. lapon.)

Hiszen abból, amit hallott, világosan kiderül, hogy mind igaz, amit Vilma mondott, meg amire a vén cigány asszony titokzatosan czélozgatott! Hideg verejték ült ki Fruzsinkának az arczára, egész testében reszketett. Most már, úgy hitte, mindent ért.

Ez tehát a titok! szölt magában. Azért nem szeret hát senki, azért üldöznek! Hogy is lehetne máskép, hiszen idegen vagyok . . . ők nekem nem szüleim!

(Folytatása következik.)

A V E N D É G.

(Képpel a 88. lapon.)

»MIT keresel udvarunkon?
Nem elég nagy a határ?
Mit keresel mi közöttünk
Kusza farkú rongy madár?«

»Hejh!... nagy sorom van én nekem;
Ki sem lehet mondani.
Törbe csaltak Roszcsont Ferke,
Rontó Pál és Vad Laczi.

Egérke volt a csal-étek . . .
Mert hát Laczi, Pál s Feri
Tudják, hogy a varju-féle
Az egérhúst szereti.

Szüleimet legyilkolta
Minap a gonosz görény . . .
Árvaságra így jutottam
Szegény kis fióka én.

Vadászothoz még nem értek,
Repülni még nem tudok;
Kusza farkam, törpe szárnyam . . .
Ha megüznek, hát futok.

Igy kerültem a csávába . . .
Csábitott a pecsenye;
Hogy mégis kiszabadultam.
Ritka csuda, szerencse!

Rozsdás lehetett a csapda,
Mert csapja nem jól fogott;
Alig csettent, észre vettem,
S elrebbentem valahogy.

De ami néhány szál tollam
Volt még a szárnyam hegyén:
Keservetes váltásúg-díjúl
Ottan felejtettem én.

Ijedt voltam, fáradt voltam,
Ó, és éhes szörnyü-mód . . .
Loppal, félve bandukoltam,
Jártányi erőm se volt.

Igy kerültem e fabába,
S egy résen pislantva át:
Ti tüntetek a szemembe,
Ti, a boldog eb-család.

Mondok: a kutya jó állat,
S jut neki bő maradék;
A maradék morzsalékja:
Én nekem ez is elég.

Hát itt vagyok, jó kutyáim,
Ó csak el ne marjatok! . . .
Az chező bujdosónak
Inkább enni adjatok!

S meglássátok: gazdátoknak
Még hasznára lehetek;
Nöljek meg csak: elpusztítom
Házából az egeret.»

»Kaff! — így szól az anya-kutya.
Legyen hát köztünk helyed!«
»Nyaff! — csahintják a kutyuskák —
Megosztozunk majd veled!«

TÉLI HAD-JARAT.

— A »Kis Lap« 57-dik színes műmelléklete. —

PEREG a dob, harsog a kürt s a vitéz
hadsereg bátran és elszántan hatol
előre, be a kemény Tél apó birodalmába.

Könnyü nyáron vitézkedni, katonáskodni,
mikor hímes a rét, árnyas az erdő s nincs
akadály és veszedelem. De bezzeg télen!
Ha Tonesika közvitéz bele talál süppedni
az utszéli árokba, még a feje bubja sem
fog kilátszani a hóból; Mariska kápiár
pedig nagyon nem tartja érdemesnek, hogy
a mezőt egészen a befagyott patakig elfog-
lalják és meghódítsák, mikor egy árva
virágocskát sem vihetnek haza zsákmányul.
De Árpádka vezér kiadta a parancsot,
tehát engedelmeskedni kell!

— Előre, csak előre!

— Igen, de hideg van!

— Sebj! Annál jobban fog esni otthon
a meleg szoba. Tudjátok, mamácska mondta,

hogy n
s hótul,
hogy b
Tél ap

Föll

s Árp
hamar
dobszó
kossan
vagy e
dobos
czával,
büszké
mamál

—

győzti
mellől
künn;
kerül
érdem
csika
Tél ap
talomr

A k
indulv
neveze

A m
jutalon

„

Átd
képpel

hogy nem szabad lustának, kényesnek lenni s hótul, fagytól megrettenni! Mutassuk meg, hogy bár kicsinyek vagyunk, fittyet hányunk Tél apónak s a csikorgó fagynak, hónak.

Föllelkesült a sereg, nem érzi a hideget s Árpád vezér örömeire testvérkéi mihamar nagy kedvöket találtak benne, hogy dobszó mellett a pompás friss levegőn futkossanak. Szinte bele melegedtek, s mikor vagy egy óra multával takarodót vert a dobos és a házba vissza tértek, kipirult orcával, vidáman rontottak a szobába. Legbüszkébben Árpád vezér, ki igyen szólt a mamához:

— Téli hadjáraton voltunk és fényesen győztünk. Innen a szobából, a meleg kályha mellől borzasztónak látszik a hideg tél odakünn; de aki neki ront bátran, megedződve kerül vissza s hidd el, kedves jó mamácska, érdemes rá, hogy megkapja jutalmát. Tencsika is, Mariska is vitézül megküzdöttek Tél apó csipős szelével, méltók hát a jutalomra: jó kis oszonnára.

REJTETT NÉV.

A kiinduló pontot megtalálva és jobbról balra indulva, minden negyedik betű olvasásával egy nevezetes honi hegy nevét nyerjük.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Robinson Crusoe élete és kalandjai.”

Átdolgozta Donázy Ferencz. Hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

A GYOZELEM BIZTOS UTJA.

— Beszélyke. —

(Képpel a 92. lapon.)

IG kaczagás, zszibongás hangzott a tágas téren, hol egy csapat kis diák nagy munkában fáradott: gyönyörű hó-embert alkotott a frissen hullott hóbul. Voltaképen csak ketten voltak a mesterek, Kálmán és Feri, míg a többiek a havat hordták, gyurták és jó tanácsokat adtak.

— Szivart is dugjunk a szájába!

— Ebből a drótbul csináljunk pápaszemet az orrára!

— Nagy bajusza legyen!

— Az orra ferdén áll... faragjátok ki jobban!

Kálmán és Feri nagyon iparkodtak, hogy minden kívánságnak eleget tegyenek. Végre elkészültek a nagy munkával.

— Nagyszerű! Remek szobor! Elküldjük Budapestre az országos kiállításra, okvetlenül jutalmat nyer, tréfálkoztak a fiúk.

— Magam is meg vagyok vele elégedve, szólt Kálmán vidáman. És ni... észre sem vettem, mikor csináltuk... hasonlít a tanító urhoz.

— A megszólalásig! bizonyítá Feri.

— Jaj, csak meg ne szólaljon! Mert hát ha azt találná kérdezni: fiuk, megtanultatok-e már a leczkéteket?

— Egy szó, mint száz: remekmű! Megérdemli, hogy itt pompázzon tavaszig. Majd megbámulják az öregek is és megdicsérnek, hogy milyen ügyes ficzkók vagyunk.

Jó ideig gyönyörködtek a hó-emberben s még tovább is ott maradtak volna, de Lenczi, aki félig-meddig vezér volt köztük, így szólt:

— No, ebből már elég volt. Most már menjünk eszükálni!

— Menjünk!

Pompás eszükájok volt a városka végén. Már épp oda értek, mikor egy halvány

képű, meglehetősen gyöngének látszó fiú jött velök szemközt.

— No lám, Ernőcske is velünk tart, szólt Lenczi gúnyosan. Ugy-e, eszükálni jöttél, Ernő?

A VENDÉG. (Lásd a 86. lapon.)

— Nem én... tudjátok, hogy nekem nem szabad.

— Az ám, tudjuk, hogy gyáva és ügyetlen vagy, szólt Lenczi megvetőleg. Attól

félsz, hogy mindjárt kezéd-lábad török, ha el talál sz bukni, te kényes kisasszonyka!

A fiúk nagyot nevettek, Ernő pedig lángvörös lett. Nem először történt, hogy az erős,

izmos,
Lenczi
pet sem
pajtás
—
félek é
engedi

mert
hogy
részé

—
asszo
Ug
akar

izmos, verekedni és erőszakoskodni szerető Lenczi így csufolta. Az pedig bizony csöppet sem kellemes állapot, mikor egész sereg pajtás neveti, kaczagja az embert.

— No hát megmutatom, hogy nem is félek és ügyetlen sem vagyok. Atyám nem engedi ugyan, hogy az ilyen mulatságban

részt vegyek; de egyszer-kétszer végig csuszkálhatok és meg fogjátok látni, hogy nagyon kár Lenczinek annyira hetvenkedni és csufolódni.

S Ernő legelől sietett a csuszka felé.

Lenczit titkon nagyon bosszantotta, hogy a kicsiny, gyöngé Ernő oly önérzetesen

UTAZÁS LÓHÁTON. (Lásd a 94. lapon.)

mert neki felelni. És még megeshetik, hogy csakugyan ügyes. És akkor a maga részére hódítja a fiúkat.

— No, majd teszek róla! Ilyen anyám-asszony katonája nem fog ki rajtam.

Ugy tett azonban, mintha szívesen meg akarna győződni az Ernő ügyességéről.

— Nagyon derék! mondá. Fogjunk mindjárt hozzá. Te leszel a vezér-csuszkáló, te iramodjál neki legelől. Utánad menjen Kálmán, Feri... én majd hátrább maradok.

Egy nagy tócsa jegén pompás csuszkájok volt, tükör-síma és olyan hosszú, hogy ugyanesak neki köllött fohászcodnia annak,

ki végig akart iringálni rajta. Ernő jól tudta ezt és teljes erejéből neki rugaszkodott, utána a többiek. Hitte is biztosan, hogy végire jut; de biz' az másképp fordult nagy hirtelen.

Ernő a csuszkának még csak a közepén siklott, midőn egyszerre csak, alig tudta miért miért nem, elvágódott a jegen. Mint ha valaki hátulról rája dőlt és leütötte volna. Nem is volt különben. Mert amint elesett, már rázuhant Kálmán, Feri, ezekre Lenczi és mind a többiek, akik még hátrább jöttek. Nagy gomolyagban kapálóztak, kiabáltak mind a hányan s lassan-lassan talpra álltak. Legkésőbb kelhetett föl Ernő, mert ő volt legalól; nevetésre sem volt kedve, még pedig nem csak azért, mert ugyancsak megzuhták kezét-lábát, mikor négyen-ötven reá dőltek, hanem főkép mert mire föltápázkodott, már egészen tisztában volt vele, hogy mi történt. Lenczi döntötte rá Kálmánt, szándékosan buktatták el.

A fiúk javában kaczagtak, Lenczi pedig gúnyosan mondá:

— No, remekül bizonyítottad be, milyen ügyes vagy, hahaha! Jobb lett volna bele sem fogni.

— Igazad van, felelé Ernő büszkén s szinte megvetőleg. Azt hittem, becsületes játék lesz. Nagyon jól tudom, mit tettél. No, jöhet még nap, hogy megbánjátok.

Ezzel odább ment. A fiuk egy része tovább nevetett; de voltak, akik röstelték a dolgot. Mert sokan szerették a csöndes, szelid Ernőt, ki az iskolában mindig az elsők közt volt és jószíviuen segített apróságokkal mindenkin, aki rászorult. De Lenczivel szemben senki sem mert pártjára kelni.

Másnap — no, másnap már nem igen maradt barátja az iskolában. Mert Kálmán nagy boszusan azzal a hirrel jött:

— Fiuk, képzeljétek! A gyönyörű hó-emberünk, a tanító ur remek szobra, nincs többé!

— Micsoda? Mi történt?

— Ledöntötte, össze taposta valaki!

Rettentő harag és elkeseredés fogta el a fiúkat.

— Ki tehette ezt? Jaj neki, ha megtudjuk!

— Csak olyan tehette, aki ellenségünk, szólt Kálmán.

— Igen, de ki az az ellenség? szólt Feri. Legföljebb Ernő... tudjátok, tegnap ott a csuszkánál mintha fenyegetőzött volna.

— Igaz, igaz! Ő tette! Mit gondolsz, Lenczi?

Mindig az döntött, amit Lenczi mondott. Most pedig Lenczi váll vonogatva szólt:

— Nem tudhatom... de az bizonyos, hogy tegnap késő este ott a térségen láttam Ernőt.

— Akkor semmi kétség! No megállj, te kis szenteskedő! Fiúk, iskola után majd megbombázzuk!

— De meg ám!

Ernő még nem volt ott, mikor ezt az ítéletet kimondták reá. Mikor megjött, a tanító is épp megérkezett s kezdődött a lecke. Nagy volt tehát a meglepetése, mikor lecke után kilépett az iskola épületéből s egyszerre csak minden oldalról röpült feléje a hógolyó, nagyokat puffanva a hátán, oldalán, fején. Annak a fele sem volt tréfa.

— Nesze a hó-emberért! Nesze! Megemlegeted.

— Miért bántotok ismét? kérdé Ernő csodálkozva.

— Hiába szenteskedel. Ki döntötte le a mi szép hó-emberünket?

— En nem! De Lenczi talán tudja; kérdezzétek meg tőle.

— Kérdeztük, azért tudjuk.

Ernő erre oly sajtáságon, csodálkozva is, büszkén is nézett Lenczin végig, hogy ez nem birta kiállani Ernő tekintetét és elfordult. A többi fiúkat is meglepte a nyugalom, mellyel Ernő a szemökbe mert nézni.

— Hm! Hát ha mégsem ő tette? szolt Kálmán. Akkor ugyancsak hitvány dolgot mivelünk, hogy bántjuk.

Abba hagyták az üldözést; de mert egészen bizonyosak még sem voltak felőle, valjon Ernő csakugyan ártatlan, tanácsot tartottak, mit tegyenek.

— Az lesz a legjobb, ha kizárjuk magunk közül, szolt Lenczi. Senki se álljon vele szóba, amig bocsánatot nem kér.

Rá álltak, nem is sejtve, hogy Lenczi titkon ilyen formát gondolt:

— Ernő ezt ki nem állja sokáig. Inkább magára vállalja, hogy ő pusztította el a hó-embert és bocsánatot kér . . . nem nagy dolog . . . de rá szorítom és akkor rendben lesz minden.

Hogy mi lesz rendben, csak ő maga tudta.

Más nap Ernő valóban tapasztalta, hogy senki sem áll vele szóba. Eleinte csodálkozott, de aztán, hogy megtudta az okát, váll-vonogatva, nyugodtan mondá:

— Jól van, legyen a kedvetek szerint. Ha ti minden igaz ok nélkül így tudtok velem bánni, hát megfordítom a dolgot s most már én tartom magamat megbántottnak. Nem is beszéllek többé veletek, míg tőlem ti nem kértek bocsánatot.

Nevettek rajta, de Ernő erősen megállta a szavát. Nem bántotta ellenségeit egyetlen rossz szóval sem, még csak haragosan sem nézett rájuk; de nem is beszélt hozzájuk és érezte, hogy fáj neki, amit vele elkövettek. Egyik-másik fiú sajnálta és röstelte is a dolgot, de nem tudott segíteni a bajon.

— Mi nem tágíthatunk, szolt Kálmán. Annyian egygyel szemben! Az nem járja. Hát ellenségek leszünk mindig.

* * *

Bajos dolog a jósolgatás, könnyen bele sül az ember. Kálmán sem valami jó próféta volt.

Más nap reggel, mikor az iskolába ment, nagy izgalomban találta a pajtásokat. Feri körül csoportosnlak legtöbbször hallgatták, mit beszél, míg a távolabb állók össze vissza hadartak és kiabáltak:

— Szörnyűség! Lenczi meghalt!

— Nem halt meg, csak a vízbe fult!

— Dehogyan fult! Megmentette Ernő!

— Nem Ernő, hanem a Feri apja: hiszen Ernő nem orvos.

Kálmán végre szintén oda férközött Ferihez és megtudta az igazat, amint a Feri apjától hallotta.

Nem halt meg Lenczi, vízbe sem fult, de közel járt mind a kettőhöz. Ugy esett a dolog, hogy az időjárás megenyhült és havazás ígérkezett. Csuszkálásnak, korcsolyázásnak vége lett, mert a jég megporhanyult s a fiúkat szüleik nem is eresztették a jégre. Lenczi azonban, mint rendesen, ment és vitézkedett.

— A nagy halas-tó jege még bizonyosan elég erős. Oda megyek korcsolyázni.

A halas-tó jó messzire volt a városkától, de szép ut vezetett hozzája. Este felé

Ernő, dolgai végeztével, ezen az uton sétált s épp mert enyhe volt az idő, megszire elgyalogolt, annyira, hogy egyszerre csak azt vette észre, hogy már sötétedik.

Megfordult tehát, hogy haza térjen, de hirtelen megállt. Mintha fájdalmas segélykiáltóást hallott volna. Ugyanekkor azonban a havazás is megeredt, erős szél sivitott, kavarta a pelyheket s Ernő habozva állt meg. Haza siessen-e vagy figyeljen arra a kiáltóásra. Hát ha csak a szél sivitása volt?

De nem . . . most újra is hangzott . . . nagyon megszűröl, de mégis tisztán hallható volt.

— A halastó felől hangzik . . . tán bizony valamelyik fiu ott koresolyázott és a jég beszakadt. Az borzasztó volna!

S a jó fiu nem gondolt többé a hófő-

geteggel, az e közben beállt teljes sötétséggel. Szaladt a tó felé.

— Van itt valaki? kiáltá a partról.

— Jaj! Segítség! Már nem bírom magam tovább tartani! Segítség!

. . . ERNŐ IS VELŐK MENT. (Lásd a 93. lapou.)

Ernő ráismert a Lenczi hangjára. Gyorsan elszánta magát. A parton aszárakra kihuzva volt egy csónak s abban evezőlapátok. Egy evezőt elő vett, aztán lefeküdt a jégre és csuszva igyekezett előre, jól tudván, hogy így nem szakad be a jég alatta. El is jutott szerencsésen Lenczi közelébe, ki ott vergődött a vízben s hasztalan akart kikapaszzkodni, a jég mindig le-tört alatta. Már egészen kimerült, megdermedt. Ernő

oda toltá hozzája az evezőlapátot:

— Fogózzál jól bele! . . . így majd talán kijuthatsz. Aztán csak maradj hasmánt . . . én

majd há
Nehéz
rencése
voltak a

— N
viz vag

Lencz
rémület
és ájult

Ernő
próbált
birta.

— N
szaladu

Sötét
haza, n
nem tö
otthon
perc
sokkal
képet a

— A
szegény
hol fek

Egy
s az or
hogy n
test-all
nehány

Ezt
éppen
megtuo
dogatt

—
bántot
inkábl

—
Feri.
könye
ő dön

majd hátra felé csuszva kihuzlak a partra.

Nehéz küzködéssel, de végre mégis szerencsésen sikerült a mentés. Mikor künn voltak a parton, Ernő így szólt:

— No, most gyorsan haza, mert csuron viz vagy!

Lenczi föl akart állni, de a hidegtől, rémülettől végkép kimerülten rogyott vissza és ájultan terült el a földön.

Ernő ugyancsak meg volt akadva. Megpróbálta, hogy fölemelje Lenczit, de nem bírta.

— Nincs egyéb hátra . . . segítségért kell szaladnom.

Sötétben, hó-förgetegben futva futott haza, miközben nem egyszer esett el. De nem törődött vele, talpra ugrott, futott s otthon gyorsan elmondta a bajt. Nehány percz múlva már mentek többen lámpásokkal s Ernő volt a vezetőjük. (Lásd a képet a 92. lapon).

— A nagy hó eddig már el is temette szegényt, mondá. De én pontosan tudom, hol fekszik.

Egy órával később Lenczi otthon feküdt s az orvos, Feri apja, szorgosan intézkedett, hogy mit tegyenek a beteggel. Lenczi erős test-alkata mellett bizhattak benne, hogy néhány nap alatt kigázol a bajból.

Ezt tudták meg a fiúk Feritől, bár nem éppen így sorjában és részletesen. De amit megtudtak, elég volt, hogy azt mondogatták:

— Az a derék Ernő! És mi még megbántottuk! Sőt épp Lenczi bántotta leginkább.

— Igen, sőt nagyot vétett ellene, szólt Feri. Ma reggel meglátogattam Lenczit és könyezve vallotta meg, hogy a hó-embert ő döntötte le, bár nem szándékosan; egy

ócska kalapot akart a hóember fejére tenni, megcsuszott s feldöntötte az egészét. Azután röstelte megvallani és Ernőre háritotta a gyanut.

— Ó, ez csúf tett volt!

— Az. De bocsánatot is fog kérni tőle.

— Nekünk is kötelességünk, hogy megkövessük, szólt Kálmán. Mi is bántottuk, gyanusítottuk.

Épp ekkor lépett be Ernő. Körül fogták, éljenezték, ölelgették, s a jó fiu hamarjában nem is tudta, mi történik vele. Lassanként megmagyarázták neki, hogy mindent tudnak és bocsánatot kérnek tőle.

— Azt is tudjuk, amit te nem tudsz: hogy a hó-embert ki döntötte le, Lenczi tette.

— Tudom . . . és már rég tudtam.

— Hogyan? Tudtad és nem szóltál?

— Nem, mert nem láttam, mikor feldöntötte, csak mikor szaladt onnan. Ebből bizonyosra vettem, hogy ő tette, de pusztá gyanura még sem vádolhattam.

— Mi pedig pusztá gyanura vádoltunk téged. De hát, tudod Ernőeském, egy kicsit magad is voltál az oka, mert ott a csuzkánál fenyegetőztél, hogy jöhet nap, amikor megbánjuk.

— És nem úgy van? Nem fenyegettelek, hogy ártani fogok nektek, nem is volt soha szándékomban. Csak biztam benne, hogy egyszer valamikor megbánjátok.

— És hogy ez bekövetkezzék, a legbiztosabb módját tudtad: jóval fizettél a rosszért! Majd jövőre mi is megpróbáljuk!

UTAZÁS LÓHÁTON.

(Képpel a 89. lapon.)

A DÉLCZEG paripán
Feszül a kapiczán;
Hopp! . . . föl a nyeregbe,
Kis Viczám, Katiczám!

Ugyan ne legyetek
Oly félénk gyerekek!
Ily gyáva bubákat
Én nem szerethetek.

Hopp! . . . föl a nyeregbe!
Föl Ungba, Beregbe,
Onnan meg Kassára,
Miskolczra, Egerbe!

No, már most utazunk!
Zabot, babot hozunk,
És piros almát is —
Ezen megosztozunk.

A szép czirmos babot,
Mamácska, te kapod —
Te, Muczi paripánk,
Kapsz majd arany zabot!

Ott voltunk, megjöttünk,
Már ki is kötöttünk . . .
Ugy-e hogy vigalmas
Fél órát töltöttünk?

BE A ZSÁKBA!

(Képpel a czimlapon.)

LÁTOD, látod, posika! Tág az udvar, de neked most mégis nagyon szűk, ugy-e? Már hiába, én úgy látom, semerre sem menekülsz . . . hátul üznek, elől lesnek, a zsákba bele kerülsz!

Jó dolgod volt gazd'uramnál, kaptál enni eleget, de nem fértél a bőrdbe ottan a vályu mellett; kilencz kis malacz-testvéred félre turtad mérgesen, csak te laktál jól, ők pedig sivalkodtak éhesen.

— Ejnye, szolt a gazda, egynek jusson minden jó falat? Ez meghizik, a többi meg sovány csont és bőr marad.

Éppen akkor ott volt majsztr'am, Gyüszü koma, s két fia; gazduram új ünneplőjét kellett haza hoznia.

— Jól megvarrta, Gyüszü koma, megfizetem amit kért s ráadásul vigye ezt a garázda kis Rőfikét. Adok zsákot, bele vele! Gyerekek vigyázzatok!

Rőfikének — nem csodálom — nem tetszik ez a dolog; úzik, hajtják, visít, futkos, gyanakszik: minek a zsák? Száz szónak is egy a vége . . . végre mégis megfogták.

Aztán . . . no csak annyit tudok, hogy még el sem mult a hét s majsztr'am nagyon dicsérte a pompás süldő-pecsenyét.

AZ UJ TESTVÉRKE.

(Képpel a 95. lapon.)

MA valaki látta volna, amint Rózsika és Bözsike lábujj-hegyen belopóztak a szobába, bizonyosan így szól hozzájuk:

— Ejnye, ti kis hamisak, bizonyosan rosszban töritek a fejeteket.

— Rosszban? Ments Isten! Inkább nagyon jóban, azért lépegetünk lábujj-hegyen.

— Persze! A kis testvérekhez meggyünk, akit nagyon, de nagyon szeretünk.

— Igen bizony, de az az irigy dada alig engedi, hogy megcsókoljuk. A kezünkbe meg már éppen nem adja. Ma még nem is láttuk az aranyos kicsikét.

— Pedig látni akarjuk, mert szeretjük. Az a zsémbes dada azt mondta, ne jöjünk be, amíg ő vissza nem tér, ugyanis alszik a kicsike. De annál jobb. Csak megnézzük, gyöngéden megcsókoljuk, aztán kiösonunk.

Oda léptek a bölcsőhöz s félrehúzták a függönykét.

— Alszik! Milyen kedves! Csókoljuk meg!

Meg is tették. De hogy megtehessék, erősen félre köllött billenteni a bölcsőt. s így a kis baba majd kilódult. No, nem esett ki, csak fölébredt. Ez pedig nem volt kedvére. Hát mit tehetett? Hatalmasan sírt, sivitott, úgy hogy a dada ijedten sietett elő. Meg is pirongatta Rózsikát és Böskét,

hogy olyan szeretetlenek a kicsikéhez. Erre Rózsika méltatlankodva felel:

— Hisz épp azt bizonyítottuk be, hogy szeretjük. Azért jöttünk ide, hogy lássuk és megcsókoljuk.

— Mert ebben kedvök telt. De a szeretetet nem azzal bizonyítjuk, ami magunknak kedves, hanem azzal, ami annak jó, akit szeretünk.

Rózsika és Bözsike elgondolkozva távoztak. S elhatározták, hogy az új testvérkét jövőre e szerint a jó tanács szerint fogják szeretni.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 4-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Orángután.

Helyesen fejtették meg: Jármay Károly, Kövesy Rudi, Csellei Ilonka, Pleininger Hilda, Pyber Margit, Mészáros Zsófia, Bohunka Mariska, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Hauer Iluska, Fuchs Szeréna, Szukováty Imre (saját irásod? *F. b.*), Szájbely Margit, Hegyessy Gyula, ifj. Kovács Sebestény Aladár, Visy Mari, Patterson Margit és Orsolya, Stépán Róza, Reitzer Erzsike, Scharff Ilonka, Horváth Böske, Loránt Ella, Sehr testvérek, Ordódy Irén és László, Paga Anna, Schwarz Terka, Szelke Hajnalka és Józsi, Nékám István és Ervin, Farkas Mariska, ifj. Hoffner Józsi, Bolyó Pálma és Károly, Kreibik Sándor, Bügler Paula, Unger Béla és Ervin, Merse Zsigmond, Zacsovics Jancsika, Terstyánszky Margitka, Wagner Irénke és Évike, Schwarz Mirza, Zubor Imre, Plotényi Anna, Melkovits Valéria, Wymetál Emil és Kuszczák István, Reményi István, Kerner Jenő, Hirschler Viola, ifj. Paukovich Andor, Gutmann Fanchon, Morgenstern Feri, Harkányi Sándor, Benedek Dénes, Kaiser Róza és Ferencz, Gyürky Margit, Stropff Hilda, Eckstein Irma és Margit, Diamant Róza, Grotto Gyula, Mérey Ágosta, Herczfeld Sándor, Saláth Ilonka, Mihályfi Ernő és Zoltán, Peér Józsi (saját irásod kívánám látni. *F. b.*) Havas Margit, Denk Gusztáv, Michalik Ilonka, Weisz Sándor és Ödön, Gluzek Ferencz, Blumenstock Elek és Imre, Székely Jenő, Wenckheim Erzsébet, Nagy Mariska, Schwarz Magda és Béla, Zwibach Ernő, Mandel Ibolyka és Mihály, Osztócs Irénke, Máriássy Anna, Busay Gizike és Irénke, Gerlóczy Endre, Bayer testvérek, Istók Barna, Gyémánt Ilona, Brenner Ernő és Zoltán, Deutsch Ilonka, Szántó Lajos és Zoltán, ifj. Réthy Kálmán, Kondrai Rózika és Papp Katinka, Varga Pista, Fáy Erzsike, Weisskopf Rezső

(magyarán Radó. *F. b.*), Harangi Irénke, Nagy Lajos, Balkányi Kálmán, Viesenberg Lajos, Klimm Béla, Robicsék Béla, Schwarcz Lenke, Herzfeld Ilka, Augusztin Gizi és Mimi, Deutsch Hedí, Kövesdy Aranka, Baghy Irmuska, Gönczöl Adám, Pethes Gyuri, Löbl Paula, Horváth Kristóf, Kornstein Edith, Koritschoner Margit, Grünbaum Regina, Kemény Béla, Taubner Margit, Kalotay Viktor, Schlesinger Malvina és Ella, Lázár Bertti és Imre, Pirnitzer testvérek, Katrenyák Mariska, Dalmady Irénke, Herczinger Ilona, ifj. Kossaczky Oszkár, Tóth Emil, Buday Annuska, Takách Ilonka, Záborszky Dezsőke, Krausz Juliska, Boldini Rudolf és Béla, Gyárfás Berta, Blau Arthur, Mike Mariska, Murecsán Kornélia és Adorján, Vágó Margit és János, Zsiros Juliska, Pietsch Lajoska és Béla, Engelmann Olga és Irén, Kiss Boriska Laszkary Marianna, Hirsch Bertha és Zelma, Pollák Árpád, Abonyi István, Persian Erzsike, Hirsch testvérek, Madarassy Gáborka, ifj. Muraközy Károly, Hunfalvy Livia, Rosenberg Ilonka, Veres Katicza, Niessner Eleonora, Blanka és Aladár, Hrebenda Paula és Anna (ha tudtok szebben írni, ezzel köllött volna kezdenetek! *F. b.*), Dénes Zsófia, Flór Anna, Botka Lajos és Andor, Csippék Margit és Ferike, Ghyczy Józsi, Dluhy János, Kerpely Erzsike, Beer Lilike, Udvardy Mariska, Nagy Ilonka, Bónis Berta, Flamm Erzsike, Szentpétery Gyula, Fogel Ilona, Winkler Imre, Hollaky Leo, Ránzai Ármán, Eckhardt Tibor, Pallay Klári és Sándor, Áchim Mariska, Rác László, Montag Lili, ifj. Büttel Jancsi, Kleeberg Géza, Sófaly Anna, Rigó Dezső, Czinner Géza, Peőcz Magdi, Unger Ilona, Balási Erzsike, Nyilassy Andor, Patzauer Katinka, Réta Vilma és Miczi, Pumsenberger Mária, Halper Feri, Nyáry Miklós, Bogya Annuska, Czigler Margitka, Vermes Margit, Szigethy Lenke, Szent-Ivány Karola, Angyal Irma, Mitták Loránd, Freyler Editke, Riesz Kornél, Schulz Mariska és Pál, Goldstein Teri és Erzsike, Tölgyi Sándor, Herman Stefánia, Benkő Jenőke, Zurányi Gusztáv, Szemők Katicza és Maricza, Hollaender József és Béla, ifj. Lányi Tódorka, Gonda Lajos, Rezsűsek Erzsike és Gyula, Márfy Gizella, Robitsék Edith és Anna, Hutschkó Herminke, Hegedüs Andorka, Écsi Emilia, Márkus Palika, Tichtl Leona, Kramer Miczi, Loschitz Alice és Juliska, Salamon Gyula és Ernő, Madarassy Géza, Weisz Feri, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Andreánszky István, legifj. Kulín Imre, Bródy Kálmán és Károly, Dobay Andor, Herczeg Albert, Királyi Vilma, Lévai Ilonka és Irénke.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett: *Fáy Erzsike, Pozsonyban*, kinek a jutalom-könyvet (*Tannenburgi Róza*, írta Schmid Kristóf, átdolgozta Donászy Ferencz, hat színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVIII. köt. 3-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Ghyecz Józsi, Csippék Margit és Ferike, Botka Lajos és Andor, Flór Anna (részben), Madarassy Gáborka (részben), Robitsék Edith és Anna, Czigler Margitka (részben), Benkó Jenőke, ifj. Lányi Tódorka (részben).

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Baghy Irmuska. Ügyes. A rajz is töled származik? Besoroztam. — **Vasskó Béla.** Mi élvezet volna az olvasásban, ha a végét elárulnám? — **Koritschoner Margit.** Reményleni szabad, jogod is van hozzá. Csak arra figyelmeztetek, hogy mint minden melléknévnek, a »szorgalmas«-nak is három a fokozata: szorgalmas, szorgalmasabb, legszorgalmasabb. Sőt van még negyedik is: legiszorgalmasabb. Majd megváltik erre a negyedikre ki szolgált rá legjobban. Képrejtvényeidet, jóllehet az egyik kelleténél könnyebb, a másik meg kelleténél nehezebb, közlöm, hogy kis olvasóim közül a gyöngébb és gyakorlottabb megfejtők egyaránt találjanak egy kis fejtörő mulatságot. Akik rejtvényeket csak részben fejtettek meg, természetesen nem jöhetnek tekintetbe. Gyermeiki előadásra szindarabokat bővebben válogathattok a »Forgó bácsi színháza« cz. két-kötetes gyűjteményben. Megrendelhető bármely könyvkereskedésben. — **Bálinth Rudi.** A jégi-bál leírása nem tartozik a »Kis Lap« feladatai közé. — **Grünbaum Regina.** Köszönettel fogadom. — **Denk Gusztáv.** A rejtvényedhez nem mellékelted a megfejtést. Hát én honnan tudjam, hány óra van egy évben, ha meg nem írod? — **W. R.** A levél oly rosszul van megírva, hogy az ilyen tollra nem merném rábízni a felajált munkát. — **Klimm Béla.** Ezt is besoroztam. — **Berczelly Jerta.** Jó, de ó!... könnyű a golyó; rögtön ki is találná azt a kis olvasó. — **Montágh Lili.** Csütörtök este 6—7 óra között ott leszl a szerkesztői műhelyben. Örömmel fogadlak. Hat éves korodhoz képest írásod határozottan szép. — **Benedek Dénes.** A nyeresre nézve sokszor sokaknak üzentem már, hogy az szerencse dolga. A számos beküldő közül mindig csak egyet érhet. — **Dénes Zsófia.** Ugy veszem észre, hogy levelkedet nem ide szántad; amelyiket meg amoda küldted, az engem illet. Hozd helyre! — **Nagy Mariska.** Kedves levelkedet megilletődve olvastam. Nagy veszteségedben — a legnagyobb veszteségedben, amely gyermeki szíved érhet: vizsgatálásodra lehet az a szeretet, mellyel bácsikád és nénikéd körül fognak téged, úgy hogy nem is érzed ársavaságot. A szíves megemlékezést melegen viszonozom. Te pedig csak növekedjél folyton erőben és szorgalomban. — **Zaborszky Dezsőke.** Nagyon busultál? Ejnye no, bizony kár volt: inkább bíztál volna a mama szavában, hogy ami marad, el nem pirad, kiderül a tévedés. Az újabb levélre azonban csakugyan szükség

volt, hogy a tévedés kiderüljön. Mert a lap főleg másol-példányainak küldése, a jótékony célú adomány kimutatásának elmaradása s mind a többi baj: ugyanegy forrásból eredt; abból, hogy a posta-utalványon egy szóval sem volt megjelölve a pénz rendeltetése és így a kiadó-hivatal, melyhez a pénz-utalványok érkeznék, joggal előfizetésnek vélte, nem adta át nekem, hanem a lapot két példányban küldte, én pedig még csak nem is sejtettem, hogy itt valami lappang, ami busítja egyik kedves kis hívet. No de most, hogy utána néztem, minden rendben van és te sem busulsz többé, ugy-e? Abban pedig eleve is bizvást bízhattál volna, hogy Forgó bácsi téged is örömmel üdvözöl a »Kis Lap« híveinek táborában, sőt kétszeres örömmel, azt tudván, hogy nem is olyan nagyon régen jó mamád is hű kis olvasóm volt, így hát a »Kis Lap« rövid megszakítás után mint régi jó barát köszön be nálatok. Még azt jegyzem meg, hogy mindent, ami alap tartalmára vonatkozik, a »Kis Lap« szerkesztőségéhez, az előfizetésre, a lap küldésére, elmaradt számokra s effélére vonatkozó leveleket pedig a lap kiadó-hivatalához kell czimezni. Akkor nem eshetik tévedés. Szívből köszönetek s add át üdvözületemet jó mamádnak is. — **Benkó Jenőke.** Iparkodásod jeles sikeréről örömmel értesültem. A pár napi vakáció után, tudom, megint a régi buzgalommal folytatod a komoly munkát. — **Tölgyi Sándor.** Jól esett olvasnom soraidat, mert öröm nekem, ha látom, hogy kis híveim igazi örömet lelnek a »Kis Lap«-ban. Szívből köszöntlek, a kis Pannikát pedig öleld meg nevemben. — **Hüvös testvérek.** Azt a »Nap-e-on« képrejtvényt közel száz esztendő óta már sok, sok ezereen csinálták meg; ti is rábukkantatok, de az ilyen nagyon régi dolgok nem közölhetők. Ujat, eredetit észleltek ki. — **Czigler Margitka.** Ha ugy czimezed jövőre js, mint a legutóbbi levelező lapot, biztosan megkapom leveleidet. — **Fay Erzsé.** A rejtvények megfejtését leírtad, de magát a rejtvényt nem. Hát mi legyen a feladvány? — **Mandel Ibolyka és Mihály.** Rosszesont Ferke újabb rugaszkodásainak leírása, ékes rajzokkal egyetemben, már a fiókomban várja a megjelenés sorát; a sor pedig »Fruzsinka titka« befejeztével kerül reá. — **Több levélről a jövő számban.**

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó gyermekek javára: Zaborszky Dezső 1 frt., Friedmann Lili 1 frt. Köszönet a nemes adakozóknak. Az adományt rendeltési helyére juttatom.

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaplratók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő czim: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.